

MILOŠ ČERMÁK

KRUTOPŘÍSNÉ POVÍDKY

„Lži“ o českých politicích

Mladá fronta

MLADÁ FRONTA

© Miloš Čermák, 2010

© Illustrations Miloš Gašparec, 2010

MALÝ, ALE ŠIKOVNÝ

Jednou ráno se Ivan Langer probudil desetkrát menší. Měřil tedy přibližně osmnáct centimetrů. Nemá smysl se přit o milimetry, protože to vzhledem k okolnostem není důležité. Vezměme jako fakt, že Ivan Langer byl najednou zatraceně malý.

Nevíme, jestli si toho první všimla jeho žena, anebo to zpozoroval on sám. Každopádně když otevřel oči, ležel na polštáři, který mu připadal velký jako trampolína. A vtom také prořízl ticho výkřik jeho ženy. „Ježíšikriste, fujtajbl, co to tu je!?“

Ivan Langer se překvapeně posadil a pak i postavil. Ještě nevěděl, že je desetkrát menší. Všechno mu připadalo cizí a neznámé, ale zároveň zvláštním způsobem povědomé. Vsadil by se, že je ve své posteli, jen to tak vůbec

nevypadalo. A měl takový ten pocit, který nám někdy bleskne hlavou, když se nám zdá něco opravdu překvapivého a my si zároveň uvědomujeme, že je to sen. Obvykle se pak sami dokážeme probudit.

Ale to se Ivan Langer nedokázal. A že by chtěl! Ohlédl se směrem, odkud zazněl výkřik jeho ženy, který však jeho malinkým ouškům připadal spíše jako gigantické zahřmění. To ale neměl dělat, protože se strašlivě lekl. Jeho manželka byla desetkrát větší!

Za normálních okolností byla všemi považována za půvabnou a přitažlivou třicátnici. Ale v těchto rozměrech pohled na ni vylekal i toho, kdo ji už mnoho let velmi intimně znal. Ivan Langer zřetelně viděl nehezké chloupky v jejich nosních dírkách i rozšířené póry na nose. Úplně se otrásl. A když jeho žena začala hystericky křičet „Ááááááá!“, nemohl si nevšimnout, že i její jinak ucházející chrup vypadá z bližšího pohledu nepěkně. Asi jako každý chrup v desetinásobném zvětšení, což ale většina z nás neměla nikdy šanci vidět.

„Panebože, proč tak ječíš?“ řekl otráveně, nejen proto, že neměl rád, když vyváděla, ale i proto, že byl rozladěný z toho, co uviděl.

Pak si uvědomil, že ho asi nemůže slyšet, a tak ji vší silou praštil do kolene (a modlil se, že si toho drobného štouchance aspoň všimne) a vší silou zařval: „Ptám se, proč tak ječíš!?“

Tentokrát ho asi slyšela, protože přestala ječet a otevřela oči. Podívala se směrem, odkud zaslechla slabý hlas svého muže. A pak ho znovu zahlédla, jak stojí vedle její nohy. Nemohla vidět, jak se tváří, na to byl příliš malý. Ale protože měl ruce v bok, vše nasvědčovalo tomu, že se zlobí.

V ten moment se manželka Ivana Langerera znovu rozječela, ale snad ještě se stokrát větší intenzitou. Došlo jí totiž, že to divné stvoření, kterého se předtím lekla a které v prvním záchvatu iracionality považovala za nějaký velký hmyz nebo hlodavce, je ve skutečnosti její muž, stínový ministr vnitra.

„Áááááá!“

„Ježišmarjá, přestaň ječet!“ prosil Ivan Langer, ale bylo mu jasné, že jeho žena ho teď nemůže slyšet.

Vyskočila z postele, jako by se svého muže štítla. A protože spala jen v krátké noční košilce, pod kterou byla nahá, naskytl se jejímu manželovi další nový a překvapivý pohled. Ale tentokrát nebyl nehezky, nýbrž naopak až dráždivě vzrušující. Navzdory okolnostem Ivan Langer cítil, jak se jeho milimetrový pindík zvětšil na minimálně dvoumilimetrového.

To ale ona neměla šanci vidět, ani kdyby zrovna neměla hysterický záchvat. Ten ovšem zrovna měla, a to silný. Poskakovala asi metr od postele, ječela a drkotala zuby, ke kterým tiskla prostěradlo.

Ivan Langer by ji rád nějak uklidnil, například že by ji obejmul, nebo v nejhorším lehce pleskl přes tváře. Báł se ale opustit postel. Všechno kolem mu v desetinásobném zvětšení připadalo cizí a nebezpečné, i když už mu docházelo, že je opravdu ve vlastní ložnici. Možná by se nějak z postele dostal, například kdyby se slanil po spadlé peřině. Ale určitě by byl velký problém vylézt zpátky.

A tak jen doklopýtal ke kraji postele, od kterého se i tak držel raději v bezpečné vzdálenosti, a co nejsilnějším hlasem volal na svou ženu: „Uklidni se. Miláčku, uklidni se!“

Trvalo to celou věčnost – ve skutečnosti možná deset nebo patnáct minut, ale jako věčnost to působilo. Konečně se uklidnila, přestala křičet i vzlykat a s jakž takž chladnou hlavou svého muže pozorovala.

„Zaplať pámbůh... Slyšíš mě?“ zeptal se.

„Co to má znamenat? Jak to vypadáš!“ řekla téměř nepřátelsky, jako by to, co se stalo, byla jeho chyba.

„Nevím,“ řekl po pravdě.

„Jestli je to nějaká legrace, tak je hodně blbá.“

„Není to legrace. Aspoň tedy ne z mojí strany. Vypadám snad, že se bavím?“

„Ale jaktože... co se to s tebou stalo?“ řekla stále nedůvěřivě, ale už méně nepřátelským tónem.

„To musíme zjistit,“ odpověděl.

„Nemůže to bejt nějaká nemoc? Třeba jsi něco špatnýho snědl?“

„To pochybuju. S takovou diagnózou jsem se nikdy nesetkal.“ Nechtěl jí připomínat, že vystudoval medicínu, ale doufal, že to znělo dostatečně erudovaně.

„A pokračuje to? Myslím, jako jestli se pořád zmenšuješ?“ zeptala se.

„Řekl bych, že ne. Ale můžu se průběžně měřit, abychom měli jistotu.“

Přikývla, ale bez zjevného nadšení. Jako by to nebylo jedno. Copak záleželo, jestli má její muž dvacet centimetrů, nebo jenom dva? Obojí jí připadalo strašné.

„Spíš jde o to, jestli se s tím dá něco dělat. Myslím jako... jestli se to dá vyléčit,“ řekla.

„Ano,“ řekl Ivan Langer, uklidněn jejím věcnějším tónem. „Přesně to musíme zjistit.“ Pak si uvědomil, že je nahý. „Myslíš, že bys mi mohla podat něco na sebe?“

„Jasně,“ řekla. Ovšem pak se zarazila. „Ale co?“ Kalhoty přehozené přes židli vedle postele vypadaly směšně velké. V úvahu nepřipadalo ani žádné dětské oblečení, i na to byl příliš malinký. Možná nějaké šatky pro hodně malé panenky, ale nic takového doma neměli.

„Stačí něco, do čeho se budu moct zabalit,“ řekl.

„Třeba kapesník?“ napadlo ji. A protože přikývl, vstala

a zamířila do malé místnosti vedle ložnice, kterou používali jako šatnu.

Vzala modrý kapesník s monogramem. To ji ale tak rozlítostnilo, že se znova rozplakala. Dokonce se musela posadit. Nevěděla, co si počne. A protože se manžel stal miniaturním, připadala si na všechno hrozně sama.

Vzala mobilní telefon a vytočila číslo své nejlepší přítelkyně. Když ale slyšela její hlas ve sluchátku, nedokázala nic říct. Jen se zase rozvzlykala.

„Haló? To jsi ty? Stalo se něco?“ zeptala se její přítelkyně.

Odpověděla mezi vzlyky cosi, co vzdáleně znělo jako „Ano“.

„Něco s Ivanem?“

Znovu se pokusila říct „Ano“.

„On ti byl nevěrný?“

Tato otázka ji kupodivu spíše uklidnila. „Ne, to ne,“ řekla už mnohem zřetelněji. „On je najednou hrozně malý.“

Tato odpověď její přítelkyni pochopitelně neuspokojila.

„Jak to myslíš, že je malý?“

„Tak dvacet centimetrů,“ řekla.

Přítelkyně se zjevně zamyslela. „Dvacet centimetrů. A to v klidu, nebo ve vzrušeném stavu?“ otázala se, víceméně si teď jistá, že se stala obětí nějaké žertovné šarády.

„Jako celej!“ odpověděla zvýšeným hlasem manželka Ivana Langera, znovu vybuchla v přival pláče a zavěsila.

Nemá smysl popisovat teď další sled událostí v bytě rodiny Langerových. Byly to momenty tu komické a tu spíše tragické, jak se oba manželé snažili absolvovat běžné, jindy tak rutinní úkony. Ušetříme laskavé čtenáře anabáze, kterou znamenaly třeba ranní toaleta nebo četba denního tisku. Bylo úsměvné, když se osmnácticentimetrový Ivan Langer rozčiloval nad výroky předsedy sociální demokracie slovy: „Já toho chlapa vážně roztrhnu!“, a naopak oboustranným rozladěním dopadl pokus Ivana Langera svoji ženu políbit.

Ale jako manželé, kteří až dosud žili v harmonickém a vzájemně se uspokojujícím svazku, nakonec všechna úskalí nové situace zvládli. Už odpoledne Ivan Langer absolvoval podrobnou lékařskou prohlídku v nemocnici Na Homolce. Manželka ho tam odnesla tajně v tenisové tašce Prince.

Ošetřujícím lékařem byl politikův dobrý přítel, což byla záruka, že se informace o jeho zdravotním stavu nedostanou na veřejnost. Už večer bylo ale jasné, že všechny testy a vyšetření dopadly dobře, lépe řečeno že se nepodařilo zjistit ani náznak toho, co mohlo způsobit politiko-vo náhlé scvrknutí.

Lékaři konstatovali, že jde o naprostou záhadu, u níž v dané chvíli neznají nejen příčinu, ale bohužel ani řešení.

Narychlo bylo svoláno malé konzilium nejlepších odborníků v zemi, ti ale doporučili jen další pozorování a testy. Případně přenesení případu na mezinárodní úroveň, protože tady se vsutku odehrávalo něco, s čím se až dosud lékařská věda neseťkala.

Doporučili také Langerovu hospitalizaci, s níž po jistém váhání on i jeho manželka souhlasili. Upřímně řečeno do nadcházející noci vkládal Ivan Langer velké naděje, protože iracionálně doufal, že se ve spánku zase zvětší, a to stejně nevysvětlitelně, jako se předešlou noc zmenšil. Také proto odmítl přespat v dětské postýlce, ale trval na dospělém lůžku. Ovšem zbytečně. Na ranní vizitě se potvrdilo, že měří přibližně osmnáct centimetrů a váží pětasedmdesát dekagramů.

To už bylo jasné, že je jen otázkou času, kdy se o jeho stavu dozví média. A kdy se také z jeho zmenšení stane politický problém, kterého nepochybně využijí političtí protivníci, nemající skrupulí a zábran. Proto během dopoledne informoval Ivan Langer vedení ODS.

Straničtí mediální experti doporučili vydání tiskové zprávy, ve které bude místopředseda strany informovat o chronickém, byť nikoliv vážném zdravotním problému, a zároveň oznámí, že se až do úplného vyléčení vzdá všech politických aktivit. Tak se také stalo. Stranické vedení vydalo vlastní prohlášení, ve kterém nazvalo rozhodnutí

Ivana Langera „odvážným“ a „politicky příkladným“. Vyzvalo rovněž média a ostatní politické strany, aby soukromí Ivana Langera respektovaly.

Ivan Langer odmítl všechny žádosti o rozhovory, zejména ty televizní. „Žádné fotky, rozhodně žádné fotky!“ znělo doporučení stranického tiskového odboru, ale i všech politikových přátel. Bylo jasné, že obrázky by posloužily jako záminka k zesměšňování, což je to nejhorší, co se politikovi může stát. Zvláště když je jeho oborem bezpečnostní politika a policie.

Ivan Langer odpovídal na otázky novinářů pouze prostřednictvím textových zpráv. Jejich ťukání se stalo součástí rehabilitačního cvičení, které mu doporučili jeho ošetřující lékaři. „Ne že by mu to pomohlo, ale trocha tělocviku ho aspoň udrží v přijatelné náladě,“ nechal se slyšet člen konzilia, primář neurologického oddělení nemocnice Na Františku.

Přesto se už za týden nejprve na internetu, pak v bulvárních denících a nakonec ve všech médiích fotky maličkého Ivana Langera objevily. Dotyčný politik na nich byl zachycen, jak se drápe ze své tašky Prince, pohozené vedle stolu v jedné vyhlášené pražské restauraci. Tašku tam odložila jeho žena, která se zatím – a to prokázala další série fotografií – dobře bavila u barového pultu s prvním místopředsedou ODS Davidem Vodrážkou.

Šéfredaktoři takzvaných seriózních deníků nejprve fotografie považovali za zdařilé fotomontáže. Když se pak prokázala jejich autenticita, stalo se zmenšení Ivana Langera jedním z hlavních témat médií, ale i celé politické scény. Jiří Paroubek napsal na svůj blog komentář, ve kterém lehkým perem nahlas uvažoval o tom, že velikost vlivného straníka koreluje s aktuálními volebními preferencemi ODS. Sama ODS i pravicový tisk to označily za nevkusné, někteří dokonce za hyenistické.

Není jasné, kdo fotky Ivana Langera vylézajícího z tenisové tašky pořídil, ale pravděpodobně to byli bývalí zaměstnanci zpravodajské služby BIS. Duo Randák–Dimun jakékoliv podezření odmítlo, stejně jako vedení ČSSD. Předseda Paroubek dokonce prohlásil, že se ODS snaží miniaturizaci svých vlivných členů i preferencí zneužít ke špinavému politickému boji.

Tématem se zabývala i Výkonná rada ODS na svém pravidelném zasedání. Nejmenované zdroje z vedení strany médiím řekly, že se diskutovalo i o podezření, že se o únik informací o Ivanu Langerovi postarala vnitřní opozice, zformovaná kolem pražského primátora. „Pavlík Bémů chtěl holt ukázat, že není nejmenším členem ODS,“ řekl Mirek Topolánek se svým typickým smyslem pro humor.

Bohužel i tato věta se následující den dostala do médií.